

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Křišťálová koule.pdb

PDB Name: Křišťálová koule
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.7.2002
Modification Date: 28.7.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Křišťálová koule

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Byla jednou jedna čarodějka, která měla tři syny; a oni se milovali bratrskou láskou, však matka jim nedůvěřovala a myslela si, že ji chtějí o kouzelnou moc oloupit. Proto proměnila toho nejstaršího v orla, který musel žít ve Skalistých horách; mnohokrát ho pak viděli kroužit ve velkých kruzích na nebi, aby se pak náhle vrhal dolů.

Druhého syna proměnila ve velrybu, která žije v hlubokém moři, a viděli ji, jak každou chvíli vypouští do výše mohutný vodotrysk. Oba synové se mohli změnit opět v lidi pouze na dvě hodiny denně.

Ten třetí syn, Hanuš zvaný, se vylekal, že by mohl být také v nějaké divoké zvíře proměněn, třeba medvěda nebo vlka, a tajně z domu utekl. Slyšel, že na Slunečním zámku žije zakletá princezna, která už dlouho toužebně čeká na vysvobození. Však každý odvážlivec musel dát v sázku svůj život, již dvacet tři mladíků vzalo smutný konec, už jen poslední pokus zbyl, pak už nikdo přijít na zámek nesměl.

Hanušovo srdce bylo beze strachu, tak se rozhodl najít Sluneční zámek. Dlouhý čas putoval a nalézt ho se mu nedařilo. Jednou dorazil do hlubokého lesa a nemohl najít cestu ven. Konečně uviděl v dálce dva obry, kteří na něj mávali rukama, a když byl až k nim přišel, řekli mu:

"Hádáme se tu o jeden klobouk, komu má patřit, a protože oba jsme stejně silní, nemůže jeden druhého přemoci. Vy malí lidé jste chytřejší jako my, proto chceme ponechat rozhodnutí na tobě."

"Jak se můžete hádat o obyčejný klobouk?" podivil se Hanuš.

"To ještě nevíš, on má tu vlastnost, že je to kouzelný klobouk, kdo si jej nasadí, kde si přeje, jen si na to pomysli, hned se tam ocitne."

"Dejte mi ten klobouk!" řekl Hanuš: "Já kousek cesty poodejdu, a když na vás zavolám, tak poběžíte o závod, kdo u mne první bude, tomu bude klobouk patřit."

Hanuš si nasadil klobouk a šel pryč, jak ale myslel na princeznu, na obry zapomněl a šel stále dál a dál. Najednou si vzpomněl na klobouk a zvolal:

"Ach, chtěl bych být na Slunečním zámku!"

A sotva byla ta slova z jeho rtů splynula, stál na vysoké hoře před branou Slunečního zámku. Vešel dovnitř a procházel komnatami, až v té poslední našel princeznu. Ale jak se polekal, když ji spatřil, měla popelavě šedý obličej plný vrásek, kalné oči a rudé vlasy.

"Ty jsi ta princezna, jejíž krása je známá celému světu?" zvolal Hanuš.

"Ach." odpověděla mu: "tohle není moje pravá tvář, oči lidí mě vidí ošklivou, když chceš vědět, jak opravdu vypadám, tak se podívej do zrcadla, které nedokáže nelže, ukáže ti můj pravdivý obraz."

Hanuš tedy vzal do ruky zrcadlo, podíval se do něj a uviděl krásnou dívku, jakou svět kdy mohl spatřit, a také uviděl slzy bolesti a smutku, které jí stékaly po tvářích. Tu řekl:

"Jak tě mohu vysvobodit? Žádné nebezpečí mě neodradí."

Princezna mu odpověděla: "Když se ti podaří získat křišťálovou kouli přinést ji čaroději, který v ní má ukrytou svoji kouzelnou moc, pak dostanu opět svoji tvář. Kolik jich už zemřelo, a ty jsi tak mladý. Velmi mě rmoutí, že tě uvádím do takového nebezpečí."

"Nemůže mě nic zadržet, jen mi pověz, co musím učinit." řekl Hanuš.

"Tedy ti vše povím, musíš sejít z téhle hory dolů k prameni, který z pod ní vyvěrá a tam uvidíš stát divokého zuba, se kterým musíš bojovat. A když budeš mít štěstí a zabiješ ho, tu z něj povstane ohnivý pták, který nese ve svém těle ohnivé vejce, a právě v tom vejci jako žloutek leží ukryta křišťálová koule. Ohnivák vejce pevně drží, neboť kdyby upadlo na zem, začne hořet a spálí všechno ve své blízkosti, samo se také roztaví a s ním i křišťálová koule, pak bude veškerá tvoje námaha zbytečná."

Hanuš sešel k prameni, kde na něj zubr s velkým řevem zaútočil. Po dlouhém boji mu Hanuš vrazil meč do těla a skolil jej. V tom okamžiku z něj povstal ohnivý pták a chtěl uletět pryč, ale orel, brat Hanušův, se náhle objevil mezi mraky a snesl se dolů a zahnal ohnivého ptáka nad moře, kde na něj zle útočil zobákem, až ohnivý pták v té tísní vejce upustil. Vejce neupadlo do moře, nýbrž na jednu rybářskou chýši, která stála na břehu a hned se vyvalil dým a začaly šlehat plameny. Tu se zvedly na moři velké vlny, chýši zaplavily a oheň uhasily.

Tu druhý bratr Hanušův jako velryba připlul a vodu do výše vytrysknul. Když byl oheň takto uhašen, našel Hanuš vejce, které nebylo roztaveno, jen skořápka byla, jak na ni studená voda natekla, popraskaná a Hanuš vyndal neporušenou křišťálovou kouli.

Když přišel k čaroději a křišťálovou kouli mu ukázal, ten mu pravil:

"Moje moc je ztracena, ty jsi nyní králem na Slunečním zámku, také tví bratři opět nabudou své lidské podoby."

Pak Hanuš spěchal k princezně, a když byl do komnaty vstoupil, uviděl ji v celé její kráse a pak si v zaslíbení prsteny vyměnili.